

Kysymyksiä ja vastauksia.

Halullisia lukijoita pyydetään lähettämään toimitukselle kysymyksiä lehden ohjelmaan kuuluvilta aloilta ja samaten kirjallisesti vastaamaan lehdessä painettuihin kysymyksiin.

XXXVIII. Kysymys. J. N. *Olin äskettäin käymässä Karjalassa ja olin Jaakkimassa tilaisuudessa näkemään ja kuulemaan Karjalan kuuluisinta unissaan saarnaajaa¹⁾. Tahtoisin tietää, kuinka tällöinen ilmiö on selitettävissä ja mistä hengestä se johtuu.*

Vastaus. Z. Viime vuonna teki eräs kirjeenvaihtaja M. K. samanlaisen kysymyksen (kts. Omatunto n:o 4, kys. VIII). Siihen vastattiin sekä samassa numerossa että seuraavassa (kts. Omatunto n:o 5, Kirjeitä toimitukselle, II). Kehotamme arvoisaa kysyjää lukemaan mainittuja kohtia. Nähtävästi J. N:n näkemä tapaus on sama kuin Karoliina Riikosen. Tässä on kysymyksessä todellinen saarnatauti, tavaksi käynyt automatinen eli koneellinen puhuminen – transipuhe –, jossa mediumi itse hypnotiseraa itsensä ja antaa alitajunnalleen vapaat ohjokset, eikä mikään spiritistinen ilmiö. Vielä kehotamme tiedonhaluisia tutkimaan kirjoja »Mitä on kuolema?» ja »Salatut tieteet», joissa näitä asioita käsitellään seikkaperäisesti.

XXXIX. Kysymys M. K. *Miten Bobrikoffin y. m. niin sanottujen »sortovallan kätyrien» murha ymmärretään puhtaasti henkiseltä, teosofiselta kannalta? Onko paikallaan lausunto: »sortovallan kätyrien pää on murrettava niinkuin käärmeen pää, silloin kun rauhan ja ihmisrakkauden avulla heihin ei voi vaikuttaa?»*

Vastaus. Z. Murha on aina murha, vaikka vaikuttimet ovatkin hyviä. Jos tekoa voitaisiinkin pitää siveellisenä, tuottaa se ehdottomasti seurauksia semmoisia, jotka ainakin seuraavat väkivaltaisia tekoja. Sitäpaitsi ihminen, jolta riistetään fyysillinen ruumis, ei silti ole tuomittu toimeettomuuteen. Päinvastoin hän kostonhimossaan voi saada paljon aikaan astralitasolta. Ihmiskunnan lopullinen onni saavutetaan vasta silloin, kun kaikki ymmärtävät, että tarkoitus ei pyhitä keinoja ja toimivat sen periaatteen mukaan.

Omatunto 1906, N:o 19, Helsingissä, lokakuun 15 p:nä 1906, s. 246-247.

---

¹⁾ Kirjeenvaihtajamme tekee seikkaperäisessä kertomuksessa selkoa käynnistään saarnaajan luona, kuvaillen, miten tämä vähitellen käsien huitomisten, katkonaisten huudahdusten, pitkällisten kouristusten y. m. jälkeen rupesi saarnaamaan kuin pappi konsanaan. Liian pitkäksi kävisi kuitenkin painattaa tähän koko hänen kertomuksensa.